

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Poslovni broj predmeta: K.V. 05/07

Glavni pretres: 10.10.2008.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje svedoka Uga Nonkovića

Svedok se u maju 1992. nalazio u Tuzli. Radio je u Komandi 17. korpusa kao komandant za regulisanje saobraćaja i transporta od Tuzle do mađarske granice. Zgrada u kojoj je radio bila je udaljena oko 2 km od kasarne *Husinksa buna*. Kada je počelo iseljavanje kasarne komandant Sava Janković ga je zadužio da ostane u Tuzli radi kontaktiranja sa opštinskim strukturama. Dana 14. maja 1992. održan je sastanak na kome su, pored svedoka, prisustvovali komandant kasarne Mile Dubajić i dva člana Kriznog štaba i na kome je dogovoreno da izvlačenje opreme iz kasarne prođe mirno, bez provokacija i pucnjave. Sledećeg dana, 15. maja, oko 13:00 časova pozvali su ga vojnici i rekli mu da se na raskrsnici *Brčanska malta* dešava nešto čudno. Video je da je televizija prenosila kako se kolona vojnih vozila vraća u kasarnu. Oko 19:00 časova čule su se nejasne detonacije. Ponovo je bio prenos i videlo se da je kolona napadnuta, da vozila gore i čula se žestoka pucnjava koja je trajala oko pola sata. Veze su bile u prekidu tako da nije uspeo da sazna šta se dešava, ali je vojnik Želimir Mladenović uspeo da uspostavi radio vezu i tada su dobili obaveštenje da su vojnici pobjegli u Šipadov salon nameštaja i traže da budu evakuisani. Odlučio je da ode po njih, ali je napre kontaktirao CJB Tuzla kako bi dobio neko obezbeđenje. U salon je stigao oko 20:00 časova. Pet, šest vojnika je bilo teško ranjeno i zato su pozvali hitnu pomoć da dođe po njih. Bilo je šest, sedam mrtvih i ostalih četrdesetak su bili dobro. U salonu je ostao do jutra kada je obavio pregovore sa opštinarima oko saklupljanja leševa. Uspeo je da sakupi 49 tela. Preživeli vojnic su evakuisani iz grada sa desetak neoštećenih vojnih vozila i dva autobusa. On je ostao u gradu jer je bilo još njegovih vojnika koje je trebalo pronaći. Sa njima je 21. maja napustio Tuzlu.

Optuženog ne poznaje, ali smatra da njegova odbrana nije tačna. Naređenje *na vatru odgovorite vatru* optuženi nije mogao da prenese već je to bilo opravdanje bošnjačke strane za ono što su uradili.

Saslušanje svedoka Zdravka Hlodika

Svedok je u maju 1992. godine živeo u Tuzli i radio kao patolog u Zavodu za sudsku medicinu, koji je bio smešten u okviru bolnice na brdu Gradina. Dana 15.05.1999. oko 14:00 časova, dok se vraćao sa posla, primetio je naoružane ljude koji su se skrivali na zgradi nove bolnice i osmatrali kasarnu. Čuo se pucanj i to mu je bilo čudno jer do tog dana u Tuzli nije bilo pucnjave. Kada je sišao u grad ponovo je čuo dva, tri pucanja a zatim je video pripadnike TO koji su mu rukom pokazali da se brzo skloni sa ulice. Oko 19:00 časova začula se rafalna paljba i eksplozije, što je trajalo oko 30 minuta. Televizija je prenosila pucnjavu i često je ponavljan snimak vozila sa ceradom koje se zanosi i zaustavlja a zatim prema njemu trči uniformisani čovek i puca iz puško-mitraljeza. Sutra ujutru oko 6:00 časova dobio je poziv da se javi na posao jer je trebalo na licu mesta obaviti uviđaj i preneti poginule vojnike radi pregleda u Zavod. Na raskrsnici *Brčanska malta* bilo je mnogo izgorelih vozila i tela, na sve strane bili su razbacani delovi oružja koje je razna eksplozija, nafta se prolila po ulici i nije bilo moguće da bilo šta urade. Obavestili su Komunalno preduzeće da se leševi prebace u bolnicu. Dobio je zadatak da izvrši spoljašnji pregled leševa bez obdukcije i identifikaciju

ukoliko pronađe ličnu kartu ili vojnu knjižicu. Pregledali su pedesetak tela. Leševi su bili u raznim stanjima oštećenosti, od onih sa prostrelnim ranama do ugljenisanih. Nije primetio da su leševi naknadno unakažavani. Sve podatke o lešu upisivao je u fomulare a zatim su formulari i tela predati Kriznom štabu.

Komentar:

Bilo je dosta nelogičnosti u svedokovom kazivanju. U istrazi svedok je decidno rekao da je pregledano 152 tela dok je sada tvrdio da ih je bilo pedesetak, u istrazi je rekao da su formulari sastavljeni u tri primerka dok je sada rekao da zbog velike žurbe nisu sastavljali duplikate. Razlike su se odnosile i na broj pucnjeva koje je čuo u gradu, da li je bilo deset ili dva, tri kao i to da li su uniformisani ljudi koje je video na novoj bolnici bili snajperisti ili ne.

FOND ZA HUMANITARNO PRAVO